

EIXAMPLA

BUTLLETI D'INFORMACIÓ DE LA COMISSIÓ OBRERA DE BARRI DEL EIXAMPLA

Nº 1 ANY I FEBRER 1971

5 PESSETES

DESPRÉS DE BURGOS UN NOU MAQUILLATGE ?

Les recents declaracions dels opusdeistes Sánchez Bella, López Rodó i López Bravo davant les càmeres de la BBC són un intent, que ens sembla desesperat, per a recuperar la confiança que els governs de les anomenades democràcies occidentals semblaven haver retirat al govern del general Franco durant estensos dies que van culminar amb la farsa del "Consejo de guerra sumarísimo" de Burgos, el desembre passat.

Cal que incloguem també en aquest intent la passejada nord-americana del príncep Juan Carlos, designat pel govern franquista com a titella continuïsta del règim, en ocasió del llançament de l'Apol.lo XIV (amb la seqüela calculada d'incidents i de "suspense", a l'estil de les pel·lícules més bones del gènere, estudiada carrera d'obstacles per tal de centrar l'atenció del públic amatent als mitjans de comunicació de massa, i distreure'l de problemes tant roents com el Vietnam, Cambodja i Laos, països on els imperialistes ianquis intenten el que és impossible: doblegar un poble heroic que ja fa vint-i-cinc anys que lluita per la independència.

Peró ni els opusdeistes ni el príncep ja no poden amagar al poble espanyol realitats com a punys, evidències conclouents: per més que hom intenti de donar una nova capa de maquillatge a la dictadura franquista, - amb declaracions que semblen un nou intent d'obertura democràtica vers Europa, però d'una falsetat i d'una manca de suport popular ben conegudes de tots-, el que resulta cert és que el "Consejo de guerra sumarísimo" demostrà a tot el poble, que la realitat, que hom prova de disfressar és de fet, la mateixa de sempre: una dictadura repressiva de tota mena de llibertat democràtica. El que, a la seva manera, defensen els joves patriotes ETA és allò que tot el poble treballador defensa des de les fàbriques i les mines, des dels comerços i les oficines, des de la Universitat i els Instituts, des dels Col·legis professionals: els drets inalienables de la persona humana. Es a dir: el dret d'expressió, de reunió, d'associació; el dret a tenir un sindicat de classe, unitari i lliure, independent; la solució definitiva del problema nacional

per a Catalunya, el País Basc i Galícia.

Quan la pressió popular al País Basc aconseguí la vaga gairebé general a totes les indústries; quan tot el comerç tancá les portes en senyal de solidarització amb la classe obrera; quan les masses es llençaren al carrer per exigir la llibertat dels patriotes bascos sotmesos a la falsa justícia militar; quan a Catalunya fou secundada aquesta solidaritat, i també ho fou a tot Espanya, llavors el govern opusdeista actual del general Franco va haver de fer marxa enrera i es veié forçat a comutar les penes de mort a la pressió popular a carrers i fàbriques; les accions solidàries d'estudiants, intellectuals i professionals (recordem la importantíssima assemblea de personalitats que es tancaren a Montserrat); d'altres mitjans d'informació, masses populars -, tot plegat va ésser tan fort, que un pas en fals dels "ultres" o dels opusdeistes hauria provocat una reacció en cadena imprevisible.

Que aquests grups que detenen el poder per la força s'han adonat de llur fracàs, ho demostra l'intent de resposta a la pressió popular, que han donat: els elements més reaccionaris del règim cadàveric mobilitzaren escamots feixistes i "manifestacions" espontànies a les quals només participaren els qui viuen de la farsa actual i, a tot estirar, els qui foren forçats per pressions molt concretes.

La suspensió de l'article 18 de l'anomenat "Fuero de los Españoles" constitueix una altra mostra d'impotència i de falsa amenaça. I la mobilització dels fantotxes opusdeistes i del "principito" en aquestes darreres setmanes, intenten cobrir el fracàs d'unes manifestacions d'adhesió al règim que no han convencut a ningú, ni de dins ni de fora la península. L'oportunisme de la actual campanya de premsa que tracta de fer ressuscitar les anomenades associacions polí-

tiques muntades des de dalt, no ens enganyen gens ni mica, típs com estem de tanta xerrameca inútil.

El que necessitem, no és que els buròcrates de l'extingida Falange, ni els tecnòcrates de la màfia blanca intentin de donar una nova capa de pintura al cadáver que tenen a les mans, sinó un canvi autèntic, irreversible, que només els moviments de massa, a les empreses i al carrer, poden aconseguir. Un canvi, ho repetim, que aconduexi Espanya vers una veritable democràcia política i econòmica, on el dret d'autodeterminació dels pobles de Catalunya, el País Basc i Galícia, sigui reconegut, on tots els drets continguts a la Declaració Universal dels Drets del Home siguin una realitat en la pràctica diària. Un canvi que tant sols una amnistia general política podrà fer possible, ja que només així s'acabarà la repressió i recobraran la llibertat els millors dirigents obrers, els estudiants i els intellectuals que més s'han destacat en la lluita que ara es troben empresonats, víctimes d'aquesta repressió que impideix, precisament, que l'autèntica democràcia sigui possible aquí i ara.

Lluitem doncs, pels drets de reunió, d'associació i d'expressió. Aquest butlletí és una mostra del nostre dret a la llibertat de dir el que cal. Som treballadors i defensem els nostres interessos. Ens reunim, parlem, estem units en una Comissió Obrera de Barri a l'eixample de Barcelona. Cadascú, des de la seva empresa, des del seu lloc de treball pot col·laborar amb nosaltres.

Difoneu aquest butlletí estigueu amatent a la mostra i formació, Aporteu el vostre ajut a la tasca, també dintre l'eixample, participant als nostres actes, a les nostres accions per la llibertat i la democràcia, i per l'enderrocament de la dictadura.

G. Tamarit

Un sindicalisme autènticament de classe, representatiu, unitari i lliure de tota mena de subjecció a la patronal, és el resultat que la classe obrera, avui més que mai, arreu del país i a tot-hora, assoleix a partir de la lluita diària i del diari enfrontament amb totes les forces que se li oposen.

Aquest ampli grau de lluita, cada dia més consolidat, més obert, surtin ja de la clandestinitat en què durant tants anys s'ha vist forçat a situar-se, i am unes perspectives clares d'enfortiment, té com a fi principal d'unirse per a defensar uns drets i uns interessos de classe, actualment trepitjats sense miraments per una burgesia, que l'actual règim representa.

Aquest règim polític, que en la seva darrera línia, falsament aperturista i liberalitzadora, pretén que la força que té, en aquest moment la classe treballadora en las C.C.O.O., es vegi debilitada, i fins i tot, si fos possible, totalment anul·lada per la nova "Llei Sindical" que els buròcratas falangistes volem imposar,

Aquesta Llei sindical, que, al marge de la classe obrera, hom intenta fer realitat, el que de fet fa és posar un cop més en evidència l'actual govern Opus, que es troba en la clara contradicció de no poder concedir una veritable autonomia de classe, car si ho fes així, representaria un greu perill per a les seves mateixes estructures opressives que faciliten una explotació immune. Així veiem que, en unes recents declaracions, el ministre de Sindicats (Garcia Ramal) deia que el projecte no va ésser elaborat per ell, sinó que era una herència de l'antic govern. Un altre fet que evidencia aquestes contradiccions, és la manera de discutir els diversos articles de la llei a les Corts. De primer amb una lentitud que és incomprendible que provinguí d'unes institucions entrenades per a aprovar-ho tot i no rebutjar mai res; després amb una rapidíssima, gairebé precipitada aprovació dels articles que mancaven d'aprovar; i entremig, un sol nom: Burgos, un nom, però, prou significatiu. D'altra banda, les Corts estan del tot incapacitades -atesa llur manca de representativitat- per a dictaminar una Llei que permeti una llibertat d'expressió, d'associació, de vaga, etc. etc., tal com exigeixen els principis de l'OIT, organització a la qual Espanya està adherida, malgrat que aquestes llibertats a què tenen dret els treballadors estan aquí reconegudes formalment, però són totalment ignorades per les autoritats.

La classe obrera, però, és concient, en general, que aquesta pretesa Llei sindical, el que desitja en realitat no és sino un sindicat que continuï essent un feu d'una burocràcia endèmica, instrument d'un sector ben determinat del poder, que frena els drets legítims de la classe obrera.

Què cal fer, doncs, davant de tot això? Quina ha d'ésser la nostra postura respecte a una Llei sindical pensada, discutida i aprovada al marge del poble, sense tenir en compte l'opinió dels treballadors? Ens cal el rebuig total. Però sense restar-ne indiferents, ans al contrari, amb la clara consciència que aquesta Llei Sindical, no és un fet casual, aïllat, una patinada més del règim, sinó un esglaió més en el seu intent de reafirmar unes estructures feixistes que cada vegada més, es troben en franca decadència. Aquest darrer intent però, serà tan fallit com desesperat, perquè la reacció del poble és prou clara i no traeix cap mena de dubte: NO A LA LLEI SINDICAL!!!!

P. Vilalta

XILE: UNA ALTERNATIVA POSSIBLE

Salvador Allende, la Unitat Popular: continuaran endavant? És factible una transformació no violenta de les estructures? La resposta només la pot donar la història. El que ara nosaltres podem fer - i cal que ho fem - és analitzar els primers passos d'un canvi transcendental, no solament per a Sud-Amèrica i per als components del Tercer Món, sinó també per a tots els qui, des de qualsevol país es perom una alternativa vàlida que ens permeti de trobar un camí que conduïxi a un demà socialista, de pau, de justícia i de llibertat,

Xile, l'estret país andí, la terra del coure i del nitrat, ha fet un primer pas per alliberar-se d'una oligarquia i dels seus corresponents amos imperialistes, ha fet un primer pas per obrir les portes a l'esperança i intentar arribar a una emancipació total. I, aquest primer pas, l'ha fet a través d'unes estructures democràtiques, que han continuat funcionant un cop ha assolit el poder la coalició d'Unitat Popular. Aquí resideix l'aparent contradicció de l'alternativa xilena. L'arribada al poder de les forces socialistes, amb garanties prèvies de continuïtat de les institucions democràtiques, és una experiència nova que cal tenir en compte i analitzar degudament. En primer lloc, cal valorar en la justa mesura les primeres accions del govern d'Allende: la nacionalització de la mineria, l'expropiació dels grans latifundis, el programa de sobrealimentació de la infantesa, l'extensió de l'ensenyança a tota la població, el reconeixement de Cuba, Xina, etc., i d'altres mesures en preparació, com ara la imminent nacionalització de la Banca Privada i la creació de Tribunals Populars als barris, són, sense cap mena de dubte, mesures revolucionàries, fetes dins un marc de no-violència, de legalitat i de respecte a la petita propietat, indústria o comerç, i amb el suport de tot el poble, que veu per primera vegada com es verteixen en realitat unes promeses electorals.

El camí que Xile ha escollit - un socialisme que acabi, d'una vegada per sempre, amb la misèria, l'analfabetisme, les malalties endèmiques, etc. - és un camí sense retorn, on no és possible la derrota. Per tant, l'imperialisme només pot recórrer a l'atemptat personal i al possible cop d'estat d'un general venut i antipatriota, i tot i així, no té cap possibilitat de victòria sobre les forces populars, que no permetrien mai la marxa enrera cap unes estructures, antiquades i del tot superades. Aquí radica la validesa de l'experiment xilé, que fa irreversible el procés revolucionari i que proporciona a les masses la consciència d'aquest triomf sobre l'imperialisme; un triomf posat en evidència per la decidida voluntat del poble a defensar, amb les armes si calgués, la seva via vers el socialisme, i per la certesa que tot el món progressista li fa costat, en aquest moment crucial d'arrencada cap a unes noves rutes, a la recerca de la independència nacional, política i econòmica.

Què té d'exemplar per a nosaltres l'experiment xilé? En primer lloc, la unificació de totes les forces progressistes i veritablement democràtiques, enfront de l'imperialisme i de la seva corrent oligarquia nacional. En segon lloc, la demostració que és possible d'arribar al socialisme sense fer ús de la violència. I en tercer lloc, l'evidència que aquest imperialisme se sent tan debilitat per les seves pròpies contradiccions, per la resistència del poble vietnamita, pel desvetllament de les forces populars del Tercer Món vers el socialisme, etc. que troba moltes més dificultats que no trobava abans, a l'hora d'intervenir directament en els assumptes interns d'alguns països.

No hi ha cap manera única d'arribar al socialisme, i els camins són propis de cada poble. Però les experiències anteriors en altres indrets sempre són vàlides, i menysprear-les fóra desaproveitar una font d'ensenyament. Així, doncs, cal que no perdem de vista Xile, i que fem nostres els seus éxits, i també els seus possibles, encara que no desitjables, desenganys.

ENDEVANT, XILE !

R.Colom

INFORMACIÓ OBRERA

Continuen endavant les accions dels treballadors de Catalunya, en el llari enfrontament per a millorar unes condicions de vida que cada dia són pitjors, sota l'augment desorbitant de preus i els ridículs i esquivats augments de sous. En aquesta lluita, en aquesta contínua i heroica lluita, hi ha empreses que marquen el camí a seguir i ens donen l'exemple de la seva acció. Entre aquestes, MAQUINISTA i HARRY WALKER marxen a la capçalera, però no aïlladament sinó com a avançada de moltes altres que les segueixen, malgrat la tremenda repressió i les difícils condicions de lluita que la dictadura reserva a la classe obrera quan gosa reclamar els seus drets a una vida millor, amb llibertat i amb justícia.

I no solament és la repressió física el mitjà de què es val el règim per a oprimir i mantenir enganyada la població: el control dels mitjans d'informació és també una arma fonamental per a aconseguir aquests fins. Davant aquesta realitat, els treballadors hem de posar al servei de la veritat els nostres propis mitjans d'informació, i a través d'ells fer arribar aquesta veritat a tot el poble.

CONTINUA LA LLUITA HEROICA DELS COMPANYS DE LA MAQUINISTA

A la Maquinista, els treballadors, que continuen la seva lluita admirable, han demostrat que quan s'aconsegueix la unitat, quan els treballadors s'uneixen en assemblees i poden escollir, d'una manera lliure i democràtica, els seus representants, l'enfrontament amb l'empresa es realitza en condicions d'igualtat, i els obrers poden negociar i mantenir-se, tant com calgui, en posicions reivindicatives perquè se saben forts i ben segurs. El primer pas de la lluita a la Maquinista, va ésser d'autoritzar el Jurat d'empresa, que els treballadors acusaven de no representar-los veritablement i d'haver presentat un conveni "que s'havia tret de la màniga" i que no responia a les autèntiques necessitats obreres. Els companys de Maquinista exigeixen:

400 pessetes diàries per el peó, setmana de 40 hores, 40 dies de vacances anuals, 100% del salari en cas de malaltia, 100% del salari, a la jubilació.

I reforcen aquestes demandes amb aturs, assemblees, assentades, tot esperant que la direcció de l'empresa s'avingui a discutir amb els únics i autèntics representants dels obrers, que són els que han estat votats democràticament per ells mateixos, a les assemblees.

A la vista dels fets, l'empresa respon amb la repressió, i inicia una sèrie de suspensions de treball i de sou. La resposta dels treballadors ha estat fulminant: la vaga total. La repressió s'accentua i comencen les detencions, però els treballadors sostenen amb fermesa admirable la seva posició, i no cedeixen malgrat les maniobres per a desunir-los, intimidar-los, desorientar-los, etc. que intenta l'empresa.

La lluita dels treballadors de Maquinista és una lliçó, un exemple que ha de servir a tots els obrers en les pròpies accions reivindicatives.

SOLIDARITZEM-NOS-HI, MORALMENT I MATERIALMENT !!

ENDAVANT, COMPANYS DE MAQUINISTA !!

LA LLUITA DE HARRY WALKER

Hem aquí un altre cas ben significatiu d'allò que es pot aconseguir amb una lluita decidida i unitària: l'empresa Harry Walker, on els treballadors han assolit una gran victòria a la Magistratura del Tre